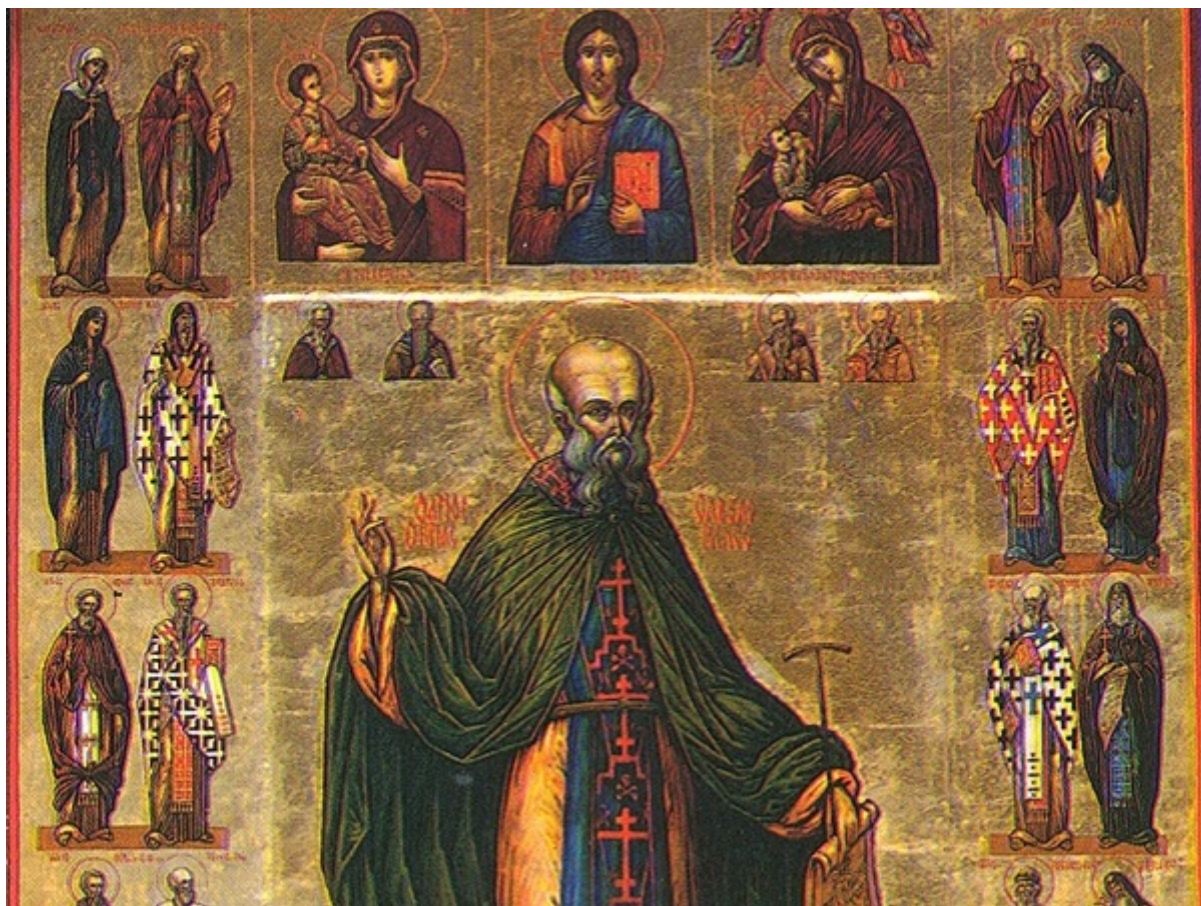

13 Δεκεμβρίου 2019

Πώς η Παναγία κοινωνούσε αυτούς που κοπίαζαν!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος.

Τον καιρό του αγίου Σάββα ζούσαν στην Λαύρα του πολλοί και ενάρετοι μοναχοί και υπηρετούσαν τον Κύριο. Πήγε, λοιπόν, και ένας άρχοντας ευγενής και πλούσιος να μονάσει, τον οποίο υποδέχτηκε με χαρά ο άγιος.

Και επειδή δεν ήταν μαθημένος στον κόπο, τον φρόντιζε και δεν τον άφηνε να πηγαίνει με τους άλλους στις βαριές γεωργικές εργασίες. Εκεί δούλευαν μέχρι την ενάτη ώρα, και τότε έρχονταν και διάβαζαν από κοινού την ακολουθία, και μετά τον εσπερινό έτρωγαν, μία φορά τη μέρα κοινοβιακά.

Επειδή αυτός δεν μπορούσε να τα κάνει αυτά, γιατί ήταν αρχάριος, τον πρόσταξε να αγωνίζεται στο μοναστήρι όσο μπορεί και να νηστεύει ωσότου επιστρέφουν όλοι οι αδελφοί, και να τρώνε μαζί σύμφωνα με την τάξη.

Αυτός όμως ούτε καν αυτή την εντολή δεν τηρούσε αλλά έτρωγε στο κελί του, γιατί του έφερναν οι συγγενείς του διάφορα φαγητά.

Ο Άγιος το ήξερε, αλλά επειδή ο μοναχός εκείνος ήταν αρχάριος, δεν τον επιτίμησε, για να μην τον στενοχωρήσει, μόνο παρακαλούσε το Θεό να τον διορθώσει.

Ήρθε, λοιπόν, η εορτή της Υπεραγίας Θεοτόκου στις 15 του Αυγούστου, και το πρωί της παραμονής, όταν πήγαν οι αδελφοί να δουλέψουν, τους είπε ο Άγιος να

επιστρέψουν νωρίς για να ψάλλουν· και σ' εκείνον τον αρχάριο είπε να πάει στην εκκλησία την ώρα του εσπερινού και να τον ειδοποιήσει όταν συγκεντρωθούν όλοι οι αδελφοί. Έτσι λοιπόν έκανε.

Και όταν ήρθαν οι πατέρες, είδε ο αρχάριος μια θαυμαστή οπτασία, όχι κοιμώμενος αλλά ξύπνιος. Δηλαδή, είδε μια ωραιότατη γυναίκα ανάμεσα σε δύο αγγέλους που άστραπτε περισσότερο από τις ακτίνες του ήλιου. Και ο μεν ένας κρατούσε ένα ποτήρι γεμάτο ουράνιο άρτο και ο άλλος ένα λεπτό μαντήλι.

Και εκείνη η ωραία γυναίκα, η οποία ήταν η Δέσποινά μας, κρατούσε μια χρυσή λαβίδα και προσερχόταν ο κάθε αδελφός με τη σειρά του και σκούπιζε το πρόσωπό του ο άγγελος με το μαντήλι.

Έπειτα προσκυνούσε την Παναγία και αυτή έπαιρνε την λαβίδα και του έδινε τον ουράνιο άρτο.

Βλέποντάς τα αυτά ο αρχάριος θαύμαζε και όταν πλησίασε για να αξιωθεί και αυτός τη δωρεά, δεν κατόρθωσε το ποθούμενο. Γιατί ούτε ο άγγελος τον σκούπισε ούτε η Παναγία τον κοινωνήσε.

Αλλά του είπε:

– Αυτή η τροφή είναι το Σώμα του Υιού μου και το παίρνουν όσοι νηστεύουν μέχρι αυτή την ώρα και καθαρίζονται· όμως εσύ δε νηστεύεις. Πώς, λοιπόν, θα κοινωνήσεις από αυτόν τον Άρτο;

Και αυτός είπε:

– Ας με σκουπίσει τουλάχιστον ο άγγελος με αυτό το ιερό μαντήλι.

Και αυτή του αποκρίθηκε:

– Εάν θέλεις να σκουπίζεσαι με αυτό, τότε να κοπιάζεις και εσύ μαζί με τους άλλους, γιατί αυτοί ήταν ιδρωμένοι από τον κόπο και γι' αυτό σκουπίζονται, αλλά από σένα ποιον ιδρώτα να σκουπίσει ο άγγελος;

Ακούγοντάς τα αυτά τρόμαξε και έτρεξε προς τον ηγούμενο και είπε:

– Είδατε μήπως την οπτασία που είδα εγώ ο ανάξιος;

Και ο Άγιος του αποκρίθηκε:

– Αυτό που είδες ήταν για την διόρθωσή σου. Οι αδελφοί είναι πληροφορημένοι ότι η Παναγία τους αγιάζει ώστε να είναι άξιοι σε κάθε πανήγυρη να κοινωνούν τα θεία Μυστήρια.

Από τότε, λοιπόν, και στο εξής κοπίαζε και αυτός περισσότερο και έτρωγε λιγότερο, και ζώντας έτσι, με μακάρια υπακοή, αξιώθηκε την ουράνια μακαριότητα.

Από το βιβλίο του Αγαπίου Λάνδου, «Αμαρτωλών Σωτηρία».